

mindenhová elkíséri őt, stb., – Hogy is volt az a járással, előrehaladással, mozgással, mondom Blumnak, azt hiszem nem emlékszem már semmire, nem emlékszem, milyen helyeken jártam, hogy felolvasóesteket rendezek, nem emlékszem az emberekre, akikkel ott találkoztam, nem tudom, ki szólított meg a felolvasás után, ki nézett vágyakozón a szemembe, szorította meg a kezem, ajándékozott virágot, 1 emléket, 1 *ecsetnyi bokrétát*, stb. Valószínűleg e helyeken, melyekre már nem emlékszem, csupán a szerepem játszottam, betanultam, és minden automatikusan zajlott, és a lábaim saját maguktól szaladtak, és ott volt a lábaim csoszogása, 1 láb húzza a másikat maga után, 1 láb a másik elé kerül, bőfőgős 1 járásmód azt hiszem, a lábnak 1 böffentése, 1 csoszogása, nem igaz, a lábfejeknek, a lábaknak 1 elhajlása, 1 elhajlítása, nem igaz, lépésenként 1 hajlás, LÉPÉSMŰ, mondom Blumnak, nem ÍRÁSMŰ: LÉPÉSMŰ, mondom, mármint a járás és csoszogás és *megbocsátásért fohászkodni* (hübrisz önfeledés helyett: nagy bűn!), a körmenet zárándoklás kúszás, és bóbiskolás járás közben, hisz a lábak úgy ismerik már az utat, mint hűséges kutyák, akik a legtávolabbi helyről is mindig hazatalálnak .. vadont fogok majd látni a déli álomban stb.

A vidék, a sziklacsúcs, a zöld patak, mondom Blumnak, talán az egyetlen emlék, amik megmarad, oh, az én *talajnélküliségemben*, vagy ez a csepp vér, mely nem buggyant ki, miután a borzas kutya utánam kapott, hanem a középsőujjat fedő bőr alatt megállt mint aprócska rubinvörös gyöngyszem.

KIS-RABOTA KATALIN fordításai

